

Sygn. akt: I C 99/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia del. Dorota Scott-Sienkiel Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szczepanek
-----------------	--

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2022 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa R. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. podwyższa rentę wyrównawczą należną powodowi R. Z. na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.z dnia 15.12.2010r. w sprawie IIC(...)w ten sposób, że:

- a. od dnia 31.01.2020r. do 29.02.2020r. ustala ją w kwocie 1.562,00 zł miesięcznie,
- b. od dnia 1.03.2020r. do 31.12.2020r. ustala ją w kwocie po 1.472,00 zł miesięcznie,
- c. od dnia 1.01.2021r. do dnia 28.02.2021r. ustala ją w kwocie po 1.655,00 zł miesięcznie,
- d. od dnia 1.03.2021r. do 31.12.2021r. ustala ją w kwocie po 1.613,00 zł miesięcznie,
- e. od dnia 1.01.2022r. do 28.02.2022r. ustala ją w kwocie po 2.005,63 zł miesięcznie,
- f. od dnia 1.03.2022r. ustala ją w kwocie po 1.854,65 zł miesięcznie, z pozostawieniem dotychczasowych warunków i terminów płatności oraz oddala żądanie podwyższenia renty w pozostałym zakresie;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda R. Z. kwotę 104,04 (sto cztery 04/100) zł tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26.06.2020r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w zakresie żądania skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb oraz jej podwyższenia;

IV. wzajemnie znosi między stronami koszty procesu,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Olsztynie) kwotę 1.114,18 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, odstępując od ich ściągnięcia od strony powodowej z pozostałym zakresie.

sędzia del. Dorota Scott-Sienkiel

UZASADNIENIE

Powód w dniu 31 stycznia 2020r. złożył pozew, domagając się od pozwanego zakładu ubezpieczeń:

- 1) podwyższenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb, zasadzonej wyrokami Sądu Okręgowego w W. i Sądu Apelacyjnego w W., z kwoty po 2.945 zł do kwoty po 9.012 zł miesięcznie, płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku płatności którejkolwiek z rat- poczynając od daty wniesienia pozwu,
- 2) podwyższenia renty z tytułu utraty zdolności do pracy, zasadzonej wyrokami Sądu Okręgowego w W. i Sądu Apelacyjnego w W., z kwoty po 626 zł miesięcznie do kwoty po 2.536,70 zł miesięcznie, płatnej z góry do 10 dni każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku płatności którejkolwiek z rat- poczynając od daty wniesienia pozwu,
- 3) zapłaty kwoty 324.432 zł tytułem skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb za okres 3 lat przed dniem wniesienia pozwu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (26 czerwiec 2020r.) do dnia zapłaty,
- 4) zapłaty kwoty 91.321,20 zł tytułem skapitalizowanej renty z tytułu utraty zdolności do pracy za okres 3 lat przed dniem wniesienia pozwu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (26 czerwiec 2020r.) do dnia zapłaty,
- 5) zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że od czasu ustalenia wysokości obu rent wskazanymi wyrokami, zmiała uelgła sytuacja na rynku oraz w gospodarce polegająca na wzroście kosztów utrzymania, rehabilitacji, opieki nad powodem i jego leczenia oraz wzroście wynagrodzeń

(pозew)

Pozwany zakład ubezpieczeń wniósł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu:

- a) wskazał, że wysokość obu rent jest adekwatna, zwłaszcza, że renta z tytułu utraty zdolności do pracy została dobrowolnie podniesiona do kwoty 1.090 zł miesięcznie,
- b) zakwestionował wzrost potrzeb powoda w zakresie rehabilitacji, opieki i środków medycznych i związany z tym wzrost ich kosztów, wskazując przy tym, że zakres opieki potrzebnej powodowi jest mniejszy, gdyż w znacznej mierze się usamodzielniał, koszty rehabilitacji mogą być refundowane ze środków publicznych,
- c) wskazał, że powód ma możliwość podjęcia pracy w warunkach pracy chronionej, a jego możliwości zarobkowe nie umożliwiają mu osiągnięcia przeciętnego wynagrodzenia na rynku,
- d) zakwestionował metodologię wyliczeń prezentowaną w pozwie,
- e) podniósł zarzut przedawnienia roszczeń, gdyż dotyczą zakresu potrzeb i utraty zdolności do pracy, które były znane w dacie, w której zapadły poprzednie wyroki.

(odpowiedź na pozew k. 96-98)

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Jak wynika z uzasadnienia pozwu, dołączonych dokumentów oraz odpowiedzi na pozew, pomiędzy stronami poza sporem było, że:

- 1) powód w wyniku wypadku drogowego, któremu uległ w dniu 10 grudnia 2022r. doznał licznych obrażeń ciała, skutkujących 100% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu,
- 2) sprawca wypadku drogowego był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w pozwanym zakładzie ubezpieczeń,
- 3) roszczenia odszkodowawcze powoda były przedmiotem postępowania sądowego w sprawie IIC (...) Sądu Okręgowego w W. następnie zmienionego na skutek apelacji powoda wyrokiem Sądu Apelacyjnego w W. w sprawie IACa (...),
- 4) na mocy wspomnianych wyżej wyroków ostatecznie na rzecz powoda zasądzono:
  - a. 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia,
  - b. kwoty po 2.945 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 stycznia 2011r. tytułem renty na zwiększone potrzeby,
  - c. kwoty po 625 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 stycznia 2011r. tytułem renty z tytułu utraty zdolności do pracy (wyrównawczej).

Ponadto, w pkt IV wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie IIC (...) ustalono odpowiedzialność pozwanego za mogące powstać w przyszłości skutki wypadku jakiego doznał R. Z. w dniu 10 grudnia 2002r.

Z uzasadnienia wskazanych wyroków wynika, że przy wymiarze renty z tytułu zwiększonych potrzeb od 01.01.2011r. uwzględniono:

- a) konieczność rehabilitacji i usprawniania niezbędnych dla utrzymania sprawności i prawidłowości napięcia mięśni w wymiarze 20 dni miesięcznie, przy ówczesnym koszcie w kwocie 80 zł za pracę rehabilitanta (łącznie 1.600 zł miesięcznie),
- b) konieczność zapewnienia powodowi opieki osoby trzeciej w zakresie nieprzysługującym z ubezpieczenia społecznego w wymiarze 5 godzin każdego dnia przy koszcie tej opieki na poziomie 5,5 zł za godzinę (łącznie 825 zł),
- c) konieczności zakupu cewników, worków na mocz, pampersów oraz leków, których kosztów nie pokrywa NFZ- w kwocie 590 zł miesięcznie, gdyż powód wydawał wówczas 540 zł miesięcznie, a refundacja wynosiła 150 zł,
- d) amortyzację wózka w kwocie 100 zł miesięcznie,

od czego odjęto kwotę zasiłku pielęgnacyjnego (ok. 170 zł), jaki otrzymywał wówczas powód.

W uzasadnieniu wymiaru renty wyrównawczej w kwocie 625 zł wskazano, że powód nie może wykonywać pracy w wyuczonym zawodzie mechanika samochodowego, ani żadnej podobnej lub pokrewnej, wymagającej sprawności fizycznej, w tym poruszania się bez udziału wózka inwalidzkiego. Mógłby wykonywać pracę siedzącą w warunkach pracy chronionej, jednak wówczas powód nie miał do tego kwalifikacji. Wypadkowi uległ w niedługim czasie po zakończeniu służby wojskowej, w którym to nie znalazł żadnego stałego zatrudnienia i utrzymywał się z prac dorywczych. Zważywszy na sytuację na rynku pracy i zawód oraz doświadczenie powoda przyjęto, że mógłby osiągnąć wynagrodzenie miesięczne w kwocie o ok. 30% wyższej niż minimalne wynagrodzenie, które wynosiło wówczas 1.317 zł, tj. kwotę 1.712,10 zł brutto. Kwota netto wynosiła zatem 1.180 zł, która pomniejszono o rentę z ubezpieczenia społecznego (555 zł), w efekcie uzyskując kwotę 625 zł (por. uzasadnienie wyroku w sprawie IIC (...) Sądu Okręgowego w W. oraz uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w W. w sprawie I ACa (...)).

Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności wynikającej z przepisu art. 444 Kodeksu cywilnego w związku z art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych...(tekst jedn. Dz. U. z 2016r., poz. 2060) oraz przesądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w W. w sprawie IIC (...). Sąd nie badał więc ponownie przesłanek odpowiedzialności, lecz ograniczył się do sprawdzenia czy zmiana stosunków usprawiedliwia żądanie zmiany wysokości zasądzonych rent- z tytułu zwiększonych potrzeb i niezdolności do pracy- których podstawy prawne stanowiły przepisy art. 444§2 k.c. i art. 907§2 k.c.

Ocena zasadności podwyższenia obu rent wymagała natomiast ustalenia, że po powstaniu obowiązku ich płacenia, w związku z następstwami wypadku, wzrosły potrzeby powoda bądź pogłębiła się jego niezdolność do pracy, względnie doszło do zmiany stosunków uzasadniających taką zmianę.

W tym celu zasięgnięto opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej, któremu zlecono wypowiedzenie się, czy w porównaniu do stanu z dnia wyrokowania przez Sąd Apelacyjny w W. (12.10.2011r.) zwiększył się zakres potrzeb rehabilitacji i opieki ze strony osób trzecich potrzebnej powodowi (od kiedy, z jakich względów i w jakim wymiarze było mu to niezbędne w okresie od 31.02.2017r.), jakie były koszty tej rehabilitacji, opieki i środków zaopatrzenia medycznego w wymiarze nie pokrywanym ze środków publicznych, uwzględniając określone przez Sąd Apelacyjny zwiększone potrzeby według ówczesnych cen.

Biegły z zakresu rehabilitacji medycznej po analizie dostarczonej dokumentacji medycznej i badaniu podmiotowo-przedmiotowym rozpoznał:

- przebyte podczas wypadku komunikacyjnego z dnia 10 grudnia 2022r. następujące urazy:

a) zwichnięcie kręgów szyjnych C6-C7 z subtotalnym uszkodzeniem rdzenia kręgowego na tym poziomie powodującym porażenie obu kończyn dolnych i przejściowy niedowład kończyn górnych,

b) złamanie przezpanewkowe stawu biodrowego lewego,

c) uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu,

d) ranę szarpaną skóry ręki lewej

- przebyty dnia 13 grudnia 2002r. zabieg operacyjny kręgosłupa szyjnego,

- masywne skostnienia pozaszkieletowe wokół obu stawów biodrowych,

- podejrzenie skostnień pozaszkieletowych wokół obu stawów kolanowych,

- przetokę nadłonową z założonym cennikiem Foley'a,

- przebyty dnia 2 lutego 2006r. krwiak śródmózgowy powikłany niewielkim niedowładem twarzowo- ramiennym lewostronnym,

- częste infekcje układu moczowego.

Z treści sporządzonej opinii wynika, że najlepsze efekty w leczeniu usprawniającym po uszkodzeniu Ośrodkowego Układu Nerwowego mózgu lub rdzenia kręgowego można osiągnąć w pierwszym roku po urazie. W następnych latach poprawa funkcjonowania praktycznie nie następuje, zaś dalsze leczenia usprawniające sprowadza się do utrzymania osiągniętych efektów leczenia. Dlatego, w ocenie biegłego, funkcjonalny stan zdrowia powoda ustabilizował się podczas drugiego pobytu w Oddziale Rehabilitacji w E. w dniach 1.09-9.10.2003r., o czym świadczy epikryza zawarta w karcie informacyjnej. W związku z powyższym, w zakresie stanu zdrowia powoda nie zaszły żadne zmiany zarówno na lepsze ani na gorsze i po dacie 31.01.2017r. jaki i obecnie nie uległy zwiększeniu potrzeby powoda w zakresie rehabilitacji oraz opieki ze strony osób trzecich.

Biegły wskazał nadto, że:

- powód nadal potrzebuje pomocy osób trzecich w codziennym funkcjonowaniu, jednak w zakresie 2-3 godzin dziennie,
- obecnie powód zużywa niewielkie ilości cewników, worków na mocz, pampersów oraz leków nierefundowanych w ramach NFZ,
- amortyzacja wózka inwalidzkiego oscyluje w wysokości 100 zł miesięcznie.

Sąd uznał opinię biegłego za wiarygodną i rzetelną, nie znajdując podstaw do jej zakwestionowania. Pozwany opinii także nie podważał. Biegły wziął także pod uwagę zgłaszane przez stronę powodową zastrzeżenia, co których odniósł się udzielając odpowiedzi w pisemnej opinii uzupełniającej.

Tym samym, skoro pozwany nie kwestionował zakresu urazów i następstw zdrowotnych, jakich powód doznał w wyniku wypadku i opisanych poprzednimi wyrokami, zbędne było, co dostrzegły również strony (por. pismo pełnomocnika powoda k. 187 oraz protokół rozprawy k. 182) dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu ortopedii, traumatologii, neurologii, urologii, psychologii i psychiatrii (pkt 6b pozwu) uznając te kwestie za faktycznie bezsporne. Opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej stanowi w pełni miarodajne źródło wiedzy dla poczynienia ustaleń w zakresie potrzebnej powodowi rehabilitacji i opieki osób trzecich (zwiększonych potrzeb powoda) i zbędne było sięganie po proponowany w celu ich wykazania dowód z opinii wnioskowanych biegłych, w tym z zakresu pielęgniarstwa, oraz przesłuchania powoda. Okoliczności te w sposób niewątpliwy wynikały z przedstawionego materiału dowodowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do żądania **renty z tytułu zwiększonych potrzeb** do kwoty 9.012 zł, podkreślić należy, że powód uzasadniał żądanie przede wszystkim zapotrzebowaniem na rehabilitację w zwiększonej ilości godzin, koniecznością opieki osób trzecich i wizyt lekarskich, a nadto wzrostem wynagrodzenia zasadniczego i jego wpływu na wzrost cen leków i wzmiankowanych świadczeń.

Podstawą do zasądzenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb w sprawie poprzedniej było ustalenie, że zwiększyły się potrzeby powoda, które określono wówczas na poziomie 2.945 zł miesięcznie. Na tą kwotę składały się: koszt rehabilitacji (1.600 zł), konieczność zapewnienia powodowi opieki osoby trzeciej w zakresie nieprzysługujących z ubezpieczenia społecznego (825 zł), koszt zakupu cewników, worków na mocz, pampersów oraz leków nierefundowanych w ramach NFZ (590 zł) oraz amortyzacja wózka inwalidzkiego w kwocie 100 zł miesięcznie. Przy czym, przyznana kwota renty została pomniejszona o kwotę otrzymywanego zasiłku pielęgnacyjnego.

Zgodnie z art. 907§2 k.c., jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

W ocenie Sądu, jednak od powstania obowiązku pozwanego do świadczenia renty nie zaszły takie zmiany stosunków, które uzasadniałyby żądanie podwyższenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb do kwoty 9.012 zł.

Po pierwsze, nie zwiększyły się potrzeby powoda wynikające z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia zarówno w zakresie rehabilitacji jak i medykamentów.

W świetle opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej, nie ulegało wątpliwości, że do utrzymania dotychczasowego stanu zdrowia, powodowi niezbędna jest rehabilitacja. Jednak jej zakres zasadniczo nie uległ zmianie (nawet jest relatywnie mniejszy), poza jej formą docelową w postaci kinezyterapii w wymiarze 3 godzin w tygodniu. Uwzględniając zatem określony w opinii koszt jednej godziny na kwotę 130 zł ($3 \times 130 \text{ zł} = 390$) w przeciętnie czterotygodniowym miesiącu, uznać należy, że przyznana wyrokiem część kwoty składającą się na wysokość należnej renty (1.600 zł) w pełni zaspokaja konieczność rehabilitacji i usprawniania powoda przy ówczesnym koszcie.

Po drugie, powód nie wykazał by ponosił zwiększone wydatki zakupu lekarstw i środków medycznych. Zgodnie z opinią biegłego, powód obecnie zużywa niewielkie ilości cewników, worków na mocz, pampersów oraz leków nier refundowanych w ramach NFZ. Jednocześnie ma prawo do zakupu praktycznie nieograniczonych ilości cewników, worków na mocz oraz pampersów z refundacją. Zatem należy przyjąć, że nie występuje po stronie powoda potrzeba ponoszenia z tego tytułu zwiększonych wydatków. Brak jest przy tym dowodów, na podstawie których można by wysnuć odmienne wnioski. Podobnie powód nie przedstawił żadnych dowodów, aby aktualnie ponosił jakiegokolwiek zwiększone wydatki wizyt lekarskich. Bez zmian pozostawała także wysokość kosztów składających się na amortyzację wózka inwalidzkiego oscylująca w granicach 100 zł miesięcznie.

Po trzecie, Sąd nie miał wątpliwości co do potrzeby pomocy osób trzecich w codziennych funkcjonowaniu powoda, niemniej jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, obecnie wystarczającym wymiarem są 2-3 godzinny dziennie w zakresie nieprzysługującym z ubezpieczenia społecznego. Należy więc dojść do wniosku, że zmiany nie uległy obecne okoliczności i stosunki w porównaniu z tymi panującymi w dacie orzekania o rencie, tj. w 2011r. Nawet przyjmując, że koszt opieki wzrósł wraz ze wzrostem minimalnego wynagrodzenia to nadal jest w pełni konsumowany kwotą przyznaną na ten cel, której w żadnych stopniu nie przekracza.

Reasumując, Sąd nie znalazł okoliczności, które tłumaczyłyby zmianę sytuacji powoda poprzez zwiększenie jego potrzeb uzasadniających podwyższenie renty w żądanej pozewm wysokości. Powództwo w tej części podlegało zatem oddaleniu jako niezasadne.

Z tych samych przyczyn oddaleniu podlegało żądanie zasądzenia skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb za okres 3 lat przed dniem wniesienia pozwu, albowiem takie okoliczności nie nastąpiły.

Przechodząc do żądania zwiększenia **renty w zakresie rekompensującym utraconą całkowicie zdolność do zarobkowania**, przypomnieć trzeba, że w poprzedniej sprawie przyjęto, że powód mógłby podjąć pracę siedzącą w warunkach pracy chronionej- gdyby tylko miał do tego kwalifikację. Ostatecznie przyjęto zasadne wynagrodzenie miesięczne w kwocie o ok. 30% wyższej niż minimalne wynagrodzenie, które wynosiło wówczas 1.317 zł, tj. kwotę 1.712,10 zł brutto. Kwota netto wynosiła zatem 1.180 zł.

W świetle opinii biegłego nie ulega wątpliwości, że stan zdrowia powoda wynikły z następstw wypadku ustabilizował się, co nie oznacza jednak, że powód jest zdolny do zarobkowania. Ustabilizowanie w tym znaczeniu świadczy tylko i wyłącznie o tym, że nie nastąpiło jego pogorszenie, ani względna poprawa. Wskutek doznanych urazów powód całkowicie utracił możliwość podjęcia pracy w zawodzie, której już nigdy nie odzyska. Jednocześnie, od chwili sądowego ustalenia wysokości renty, tj. od 2011r. minęło kilka lat, tak samo jak od momentu wydania orzeczenia o stopniu jego niepełnosprawności, w którym ustalono, że orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności ma charakter trwały. Ponadto, od tego czasu zwiększyło się minimalne miesięczne wynagrodzenie, co oznacza, że również powód- z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością- uzyskiwałby większe zarobki na stanowisku zgodnym z jego wykształceniem.

W konsekwencji, w ocenie Sądu, zasadne było zwiększenie renty powoda z tytułu utraty zdolności do zarobkowania do poziomu odpowiadającego wysokości 30% wyżej niż minimalne wynagrodzenie w okresie objętym pozewm, jako zgodnym z poziomem wyznaczonym w sprawie poprzedniej i rekompensującym powodowi uszczerbek w jego dochodach powstały na skutek uszkodzenia ciała i ogólnego rozstroju zdrowia.

Oznacza to, że powodowi tytułem skapitalizowanej renty za okres 3 lat przed wniesieniem pozwu czyli od dnia 31.01.2017r., tj. od dnia wniesienia powództwa należałaby się kwota 70.223 zł, co wynika z następującego wyliczenia:

- za okres od 31.01.2017r. do 31.12.2017r. w kwocie **20.867 zł**

(130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 1.459,48 zł, tj. 1.897 zł x11),

- za okres od 1.01.2018r. do 31.12.2018r. w kwocie **23.868 zł**

(130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 1.530 zł, tj. 1.989 zł x12),

- za okres od 1.01.2019r. do 31.12.2019r. w kwocie **25.488 zł**

(130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 1.633,78 zł, tj. 2.124 zł x12),

- za okres od 1.01.2020r. do 31.12.2020r. w kwocie **2.497 zł**

(130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 1.920,62 zł).

Wskazane kwoty należało jednak pomniejszyć o dochód uzyskiwany ze świadczenia w poszczególnych okresach z ubezpieczenia społecznego (renta ZUS), którego powod nie uzyskiwałby, gdyby nie następstwa wypadku oraz renty uzyskiwanej w tym czasie na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w W.w sprawie IIC (...) w kwocie, najpierw w wysokości po 625 zł miesięcznie, później po waloryzacji w marcu 2014r. do maja 2018r. w wysokości po 859,79 zł oraz od czerwca 2018r. w wysokości 1.090 zł (pismo pozwanego, k. 173).

Według deklaracji podatkowych składanych do Urzędu skarbowego dochód netto powoda z tytułu rent wynosił (deklaracje podatkowe, k. 149):

a) w 2017r.- 11.115,12 zł,

b) w 2018r.- 11.718 zł,

c) w 2019r.- 13.291,60 zł.

Natomiast w 2020r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosiła brutto 1.100 zł miesięcznie i 934,60 zł netto (decyzja o waloryzacji renty ZUS, k. 47).

Podsumowując, żądanie zasądzenia skapitalizowanej renty za okres 3 lat przed wniesieniem pozwu można było uwzględnić następująco:

- za okres od 31.01.2017r. do 31.12.2017r. w kwocie 294,19 zł

(20.867 zł minus (859,79 zł x 11 + 11.115,12 zł),

- za okres od 1.01.2018r. do 31.12.2018r. w kwocie 221,05 zł

(23.868 zł minus (859,79 zł x 5 + 1090 zł x 7 + 11.718 zł),

- za okres od 1.01.2019r. do 31.12.2019r. w kwocie -883,60 zł

(25.488 zł minus (1090 zł x 12 + 13.291,60 zł),

- za okres od 1.01.2020r. do 31.01.2020r. w kwocie 472,40 zł

(2.497 zł minus (1.090 zł + 934,60 zł).

Z tego względu, tytułem skapitalizowanej renty zasądzone na rzecz powoda kwotę 104,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26.06.2020r. (tj. od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu). Po tej dacie pozwany znalazł się w opóźnieniu, uzasadniającym żądanie odsetek od należnej kwoty na podstawie art. 481§ 1 i 2 k.c.

Podobnie należało uwzględnić żądanie podwyższenia renty z tytułu utraty zdolności do zarobkowania, która powinna się kształtować począwszy:

- od dnia 31.01.2020r. do 29.02.2020r. w kwocie 1.562,00 zł miesięcznie (130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 2.497 zł netto minus renta netto w kwocie 934,60 zł),
- od dnia 1.03.2020r. do 31.12.2020r. w kwocie po 1.472,00 zł miesięcznie (130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 2.497 zł netto minus renta netto w kwocie 1.025 zł),
- od dnia 1.01.2021r. do dnia 28.02.2021r. w kwocie po 1.655,00 zł miesięcznie (130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 2.680 zł netto minus renta netto w kwocie 1.025 zł),
- od dnia 1.03.2021r. do 31.12.2021r. w kwocie po 1.613,00 zł miesięcznie (130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 2.680 zł netto minus renta netto w kwocie 1.067 zł),
- od dnia 1.01.2022r. do 28.02.2022r. w kwocie po 2.005,63 zł miesięcznie (130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 3.072,63 zł netto minus renta netto w kwocie 1.067 zł),
- od dnia 1.03.2022r. w kwocie po 1.854,65 zł miesięcznie (130% obowiązującego w tym czasie minimalnego wynagrodzenia w kwocie 3.072,63 zł netto minus renta netto w kwocie 1.217,98 zł).

Z tych przyczyn i na podstawie art. 444§2 k.c. żądanie podwyższenia renty uwzględniono częściowo- jak w pkt II sentencji wyroku, przy zachowaniu terminów płatności wynikających z wyroku Sądu Okręgowego wW.z dnia 15 grudnia 2010r. (zgodnie z pozwem), jednocześnie oddalając żądanie renty w dalej idącym zakresie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w pkt IV wyroku na podstawie art. 100 k.p.c, znosząc je wzajemnie między stronami.

Koszty powoda obejmowały kwotę 11.851. Składały się na nią opłaty za pełnomocnictwa (51 zł), wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej, która wynosiła kwotę 10.800 zł (zgodnie z przepisami §2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokatów) oraz uiszczona i wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł.

Po stronie pozwanego koszty procesu obejmowały natomiast opłatę za pełnomocnictwo (17 zł), wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej, która wynosiła kwotę 10.800 zł (zgodnie z przepisami §2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), łącznie 10.817 zł.

Powód wygrał sprawę zaledwie w 4% (stosunek określonej w pozwie WPS 554.338 zł do wynikającej z wyroku WPS 21.832,81 zł). O wyborze przez sąd zasady wzajemnego zniesienia kosztów zdecydowały względy słuszności. W przedmiotowej sprawie istotny jest charakter dochodzonego roszczenia, które w części jest usprawiedliwione i mogło być usprawiedliwione także w subiektywnym odczuciu strony powodowej, co do dochodzonej kwoty. Z tego samego względu Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu (art. 102 k.p.c.), jakie poniósł tymczasowo Skarb Państwa (opłata od pozwu w kwocie ponad zwolnienie powoda w wysokości 26.717 zł oraz kwoty wypłacone biegłemu w łącznej wysokości 1.137,52 zł). Od pozwanego Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Olsztynie) kwotę 1.114,18 zł stanowiącą 4% wszystkich poniesionych przez Skarb Państwa kosztów procesu.